

Arrest

nr. 324 494 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
 Amerikalei 95
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 april 2024 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 maart 2024 en 7 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster treedt op 20 maart 2023 in Suriname in het huwelijk met haar Belgische echtgenoot. Ze dient op 2 oktober 2023 in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige kinderen een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 maart 2024.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.10.2023 werd ingediend door:
Naam: R. (...) Voorna(a)m(en): N. (...) D. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) 1992
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 stelt: 'Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'.

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Er werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een aanvraag tot vestiging ingediend door betrokkene. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat in Suriname werd afgesloten op 20.03.2023 met de Belgische onderdaan Dhr. R. (...) P. (...) (geb. (...) 1976). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd. Op 02.10.2023 werd een bijlage 19ter afgeleverd en op 23.10.2023 werd een attest van immatriculatie afgeleverd.

Het huwelijk van betrokkenen werd, na negatief advies van het Parket van Turnhout dd. 14.02.2024, niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Olen op 20.02.2024. Uit onderzoek bleek immers dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten."). De beslissing van de burgerlijke stand werd aan betrokkenen overgemaakt.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij de bevindingen van het de burgerlijke stand en weigert eveneens het voornoemde huwelijk te erkennen; de verwantschap werd niet afdoende aangetoond.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig

onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Op 5 en 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeksters twee minderjarige kinderen eveneens twee beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 maart 2024.

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.10.2023 werd ingediend door:

Naam: N. (...) Voorna(a)m(en): R. (...) N. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) 2012

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 stelt: ‘Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd’

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Er werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 door betrokkene en door betrokkenes moeder een aanvraag tot vestiging ingediend. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat door betrokkenes moeder R. (...) N. (...) D. (...) (geb. (...) 1992) in Suriname werd afgesloten op 20.03.2023 met de Belgische onderdaan Dhr. R. (...) P. (...) (geb. (...) 1976). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd. Op 02.10.2023 werd een bijlage 19ter afgeleverd en op 23.10.2023 werd een attest van immatriculatie afgeleverd.

Het huwelijk van betrokkenes moeder werd, na negatief advies van het Parket van Turnhout dd. 14.02.2024, niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Olen op 20.02.2024. Uit onderzoek bleek immers dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.”). De beslissing van de burgerlijke stand werd aan betrokkenen overgemaakt.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij de bevindingen van het de burgerlijke stand en weigert eveneens het voornoemde huwelijk te erkennen; de verwantschap werd niet afdoende aangetoond.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van

artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Aangezien de aanvraag gezinshereniging van de moeder van betrokkene werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 07.03.2024 wordt ook de aanvraag van betrokkene geweigerd. De moeder beschikt immers over het recht van bewaring over betrokkene en niet de referentiepersoon. Er is geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van het recht van bewaring aan de referentiepersoon...) waaruit kan blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders het recht van bewaring over hun kind. Voor zover de moeder het recht van bewaring wenst over te dragen aan een derde, zal dit gehomologeerd dienen te worden door de rechtbank, waarbij zij in het belang van het kind zal beslissen ((art. 392 BW).

Het kind volgt dan ook de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van het kind om hem van de moeder te scheiden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

En:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.10.2023 werd ingediend door:

Naam: S. (...) Voorna(a)m(en): G. (...) J. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) 2015

Geboorteplaats: Paramaribo Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘als familielid worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 stelt: ‘Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd’

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Er werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 door betrokkene en door betrokkenes moeder een aanvraag tot vestiging ingediend. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat door betrokkenes moeder R. (...) N. (...) D. (...) (geb. (...) 1992) in Suriname werd afgesloten op 20.03.2023 met de Belgische onderdaan Dhr. R. (...) P. (...) (geb. (...) 1976). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd. Op 02.10.2023 werd een bijlage 19ter afgeleverd en op 23.10.2023 werd een attest van immatriculatie afgeleverd.

Het huwelijk van betrokkene moeder werd, na negatief advies van het Parket van Turnhout dd. 14.02.2024, niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Olen op 20.02.2024. Uit onderzoek bleek immers dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten."). De beslissing van de burgerlijke stand werd aan betrokkenen overgemaakt.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). De dienst Vreemdelingenzaken sluit zich aan bij de bevindingen van het de burgerlijke stand en weigert eveneens het voornoemde huwelijk te erkennen; de verwantschap werd niet afdoende aangetoond.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Aangezien de aanvraag gezinshereniging van de moeder van betrokkene werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 07.03.2024 wordt ook de aanvraag van betrokkene geweigerd. De moeder beschikt immers over het recht van bewaring over betrokkene en niet de referentiepersoon. Er is geen officieel bewijs (rechterlijke beslissing, gehomologeerde toestemming van het recht van bewaring aan de referentiepersoon...) waaruit kan blijken dat de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt. Overeenkomstig art. 372 BW hebben ouders het recht van bewaring over hun kind. Voor zover de moeder het recht van bewaring wenst over te dragen aan een derde, zal dit gehomologeerd dienen te worden door de rechtbank, waarbij zij in het belang van het kind zal beslissen ((art. 392 BW). Het kind volgt dan ook de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van het kind om hem van de moeder te scheiden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt

2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Verzoekster is, zoals gezegd, de echtgenote van dhr. P. (...) R. (...), een Belgische onderdaan. (STUKKEN 9 – 10 en 20 – 21)

Op 09.09.2022 hebben ze elkaar voor de eerste keer ontmoet in Suriname. Via de vriendin van de neef van meneer, hebben zij elkaar leren kennen. Dhr. P. (...) woonde een tijdje met hen samen. Meneer kwam dan geruime tijd logeren bij verzoekster. (STUK 18)

Daar zij beiden onmiddellijk een goed gevoel hadden bij elkaar, besloten zij te huwen met elkaar.

Zo geschiedde: in maart 2023 zijn verzoekers dan gehuwd te Suriname. (STUKKEN 20 – 22)

6. Op 02.10.2023 vroeg verzoekster samen met haar twee minderjarige kinderen de gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, en dit dus in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij §2, 1° gaat als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De bedoeling was immers dat verzoekster meneer zou komen vervoegen in België en dat zij hun huwelijk tezamen konden verderzetten.

Naar Suriname verhuizen was voor beide geen optie, gelet op het feit dat meneer zijn leven alhier volledig heeft uitgebouwd en dat beide partners van elkaar gescheiden zouden leven, was en is tevens ook géén optie.

Op 07.03.2024 volgde de beslissing om de aanvraag te weigeren wegens vermoedens van schijnhuwelijk, dat louter gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van verzoekster, quod non!

7. Verwerende partij stelt ten onrechte dat de betrokkene de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, quod non.

Verzoekster heeft de gezinsherenigingsaanvraag ingediend op basis van hun huwelijk waarbij ze niet alleen hun huwelijksakte heeft voorgelegd als bewijs maar ook bewijzen van foto's van het huwelijk en duurzame levensverbintenis, huurcontract, geldverzendingen in de periode dat mevrouw zich nog in Suriname bevond, arbeidsovereenkomst, toestemming van de vaders over de minderjarige kinderen om te verblijven in het buitenland etc.

Doch was verwerende partij van oordeel dat na negatief advies van het Parket van Turnhout dd. 14.02.2024, de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van betrokkenen niet werd erkend door de Ambetanaar van de Burgerlijke stand van Olen. (STUK 11)

Verwerende partij meent dat het louter zou aangegaan zijn om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten, quod non.

Verzoekster en haar echtgenoot onderhouden de facto wel een duurzame levensverbintenis met elkaar.

Verwerende partij betwist ten onrechte de rechtsgeldigheid van het huwelijk en weigert het huwelijk van betrokkenen te erkennen.

8. Artikel 27, §1 WIPR bepaalt:

“§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Artikel 12 EVRM alsook artikel 23 BUPO garanderen aan elke burger het recht om te huwen. De mogelijkheid om een huwelijkskeuze te maken is een essentieel recht dat aan de vrije beoordeling dient te worden gelaten van diegene die deze keuze maakt.

Verzoekers hadden derhalve het recht om een huwelijk af te sluiten.

In casu voldeden verzoekers aan alle grondvoorwaarden om een huwelijk te mogen sluiten. De erkenning van het huwelijk is bijgevolg niet in strijd met de beginselen van de openbare orde zoals door verwerende partij ten onrechte wordt gesteld.

9. Artikel 146bis BW bepaalt:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Een eerste voorwaarde die kan doen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk wordt dus gevonden in het feit dat, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één der echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, t.t.z. de afwezigheid van de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Het woord “kennelijk” wijst erop dat men, om te kunnen besluiten tot het voorhanden zijn van een schijnhuwelijk, het ontbreken van de intentie van één van de partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, moet kwalificeren als één van de determinerende elementen en zelfs als een noodzakelijke voorwaarde (HUYGENS A., “Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006”, T. Vreemd. 2006, afl. 3, 240).

10. Een tweede voorwaarde om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk is het aangaan van een huwelijk, uitsluitend met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (HUYGENS A., “Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006”, T. Vreemd. 2006, afl. 3, 241).

Ingevolge een juiste interpretatie van de bewoordingen van artikel 146bis BW kan men in casu niet volharden om de erkenning van het huwelijk van verzoekers te weigeren.

Zo houdt het woord “kennelijk” in dat de weigeringsbeslissing voldoende gefundeerd moet zijn aan de hand van objectieve elementen.

De essentiële vraag die een ondubbelzinnig antwoord behoeft is, of de kandidaten de intentie hebben om een duurzame huwelijksrelatie te ontwikkelen of niet (RIGEAUX, « Les Personnes », I, Brussel, Larcier, 1971, nr. 1179-1180, 312).

11. De rechtsleer, die wenst tegemoet te komen aan de noodzakelijkheid en het belang van een juiste interpretatie, onderlijnt dat het zeer moeilijk voorkomt om de werkelijke wil van partijen bij het aangaan van het huwelijk op te sporen.

Derhalve dienen de bewijzen een beslissend karakter te hebben. Minstens dient er sprake te zijn van een duidelijk overeenstemmend vermoeden dat niet wordt tegengesproken door andere elementen (ROODHOOFT J., “Schijnhuwelijken: het huwelijksinstituut misbruik”, R.W. 1991-1992, nr. 7, 220).

In casu kan men noch de vereiste objectiviteit, noch het beslissend karakter of de aanwezigheid van voornoemd overeenstemmend vermoeden ontwaren.

Een huwelijk kan enkel en alleen gekwalificeerd worden als zijnde een schijnhuwelijk wanneer er sprake is van een totale afwezigheid van de bewuste wil om te huwen en minstens één van de echtgenoten formeel zijn toestemming heeft gegeven louter met de intentie om een ander doel te bereiken dan het normale doel van het huwelijk, zijnde het tot stand brengen van een gebonden leefgemeenschap (SENAEVE P., “Compendium van het personen- en familierecht, Leuven/Amersfoort, Acco, 1996, 496).

12. Bovendien laat een juiste interpretatie van artikel 146bis BW toe te besluiten dat de voornaamste doelstelling van het huwelijk bestaat in de intentie om een levensgemeenschap aan te gaan, doch dat deze kan samengaan met andere doelstellingen, mits de partners beogen daadwerkelijk samen te leven. Dit geldt tevens wanneer verblijfsrechtelijke motieven de doorslag geven zonder evenwel de vereiste, dat die ene centrale voorwaarde van samenleving wordt vervuld of minstens wordt beoogd, uit het oog te verliezen (D'HONDT S., "Over schijn, zaken en schijnbare zaken. De geldigheid van het zakelijke huwelijk herafgewogen tegen de nietigheid van het schijnhuwelijk", R.W. 2001-2002, 145-146).

De partij die zich tegen de erkenning een geveinsd huwelijk verzet moet het fictief karakter ervan bewijzen. De overweging dat de aanstaande echtgenoot door zijn huwelijk met een E.G.-onderdaan zijn verblijfstoestand zal verbeteren volstaat niet als bewijs, omdat het niet verboden is om een huwelijk uit eigenbelang te sluiten zolang het huwelijk maar echt gewild is (BAETEMAN G., "Overzicht van het personen- en gezinsrecht", Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, 366).

Het dient bijgevolg te worden benadrukt dat het loutere feit dat men een voordeel beoogt of kan beogen met het afsluiten van een huwelijk niet noodzakelijk onverzoenbaar is met de vereiste intentie om het huwelijk af te sluiten.

Ook al zou één van de partijen in het kader van het huwelijk tevens een verblijfsrechtelijk voordeel beoogd hebben, quod non, dan nog mag dit geenszins grond uitmaken om te besluiten tot veinzen en bijgevolg tot een weigering om het huwelijk te erkennen, althans niet voor zover het verblijfsrechtelijk voordeel niet de enige beweegreden is geweest.

In casu wordt de erkenning van het huwelijk geweigerd, zonder echter ondubbelzinnig aan te tonen dat er in hoofde van één van de verzoekers geen intentie bestond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, maar dat enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel werd beoogd (HUYGENS A., "Oneigenlijke huwelijksmigratie. Schijnhuwelijken: stand van zaken anno 2006", T. Vreemd. 2006, afl. 3, 263).

13. In de bestreden beslissing is men van mening dat de verwantschap niet afdoende werd aangetoond, quod non!

Uit de weigeringsbeslissing van de gemeente van Olen zou blijken dat uit het geheel van omstandigheden de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zou zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, quod non!

Het wordt niet ontkend dat het erkennen van het buitenlands huwelijk van verzoekers in België zou betekenen dat er in hoofde van mevrouw R. (...) een verblijfsrecht wordt geopend. Doch dit hoeft niet automatisch te betekenen dat er in casu dan sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Niets is namelijk minder waar...

Enerzijds onderhouden verzoekers reeds een duurzaam huwelijk; ondanks zij geregeld in Suriname bij elkaar logeerden, hebben zij getracht om zoveel mogelijk tijd bij elkaar door te brengen (in Suriname) (zie supra). (STUKKEN 19 – 21)

Anderzijds zou mevrouw R. (...), los van haar huwelijk met meneer P. (...), helemaal geen nood hebben aan een verblijfsrecht in België. Mevrouw woont al haar hele leven in Suriname, zij leidt er een goed leven, haar familie (in het bijzonder: ouders) wonen daar, ... Zij deed dan ook nooit eerder een aanvraag tot (kort dan wel lang) verblijf in België of Europa.

De enige reden dat zij zich thans op duurzame wijze wenst te vestigen in België betreft haar huwelijk met meneer P. (...) en hun gezamenlijke beslissing om hun leven verder uit te bouwen alhier. Gelet op de bijgebrachte stukken, heeft dhr. P. (...) zijn sociaal leven alhier opgebouwd. (STUKKEN 13 – 17 en 20 – 22)

Er werd dan ook, ongeveer een enkele maanden na hun huwelijk, een visumaanvraag ingediend in hoofde van mevrouw R. (...), alsook in hoofde van haar twee minderjarige kinderen op basis van het buitenlands huwelijk van verzoekers. Doch deze werd geweigerd, hetgeen de thans bestreden beslissing betreft. (STUKKEN 1 – 3)

Verweerder en de gemeente zijn van oordeel dat de verblijfsaanvraag louter gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van mevrouw en haar kinderen, quod non!

Ook zou zij van mening zijn dat er sprake is van een schijnhuwelijk, quod non! (STUKKEN 19 – 22)

*Hun huwelijk is wel degelijk gebaseerd op een affectieve en duurzame relatie. (STUKKEN 20 – 23)
Alle door verzoekster bijgebrachte stukken kunnen dit staven. (STUKKEN 1 – 23)*

Zo bracht verzoekster als bewijs bij: paspoorten, toestemming van de kinderen om te mogen verblijven in het buitenland, haar huwelijksakte, foto's van hun huwelijk, geldverzendingen in het verleden op naam van haar echtgenoot, getuigenverklaringen. (STUKKEN 1 – 23)

Verwerende partij heeft nagelaten deze stukken op een zorgvuldige en grondige wijze te onderzoeken! Dit is onzorgvuldig.

Doch meent ten onrechte dat hun huwelijk niet kan worden erkend omdat hun verwantschap niet op afdoende wijze werd aangetoond.

14. Het dient dus te worden benadrukt dat mevrouw nooit eerder een verblijfsaanvraag indiende voor België of een ander EU-land. Het is louter in het kader van haar huwelijk met meneer P. (...), dat mevrouw R. (...) naar hier wenst te komen, waarbij verzoekers alles via de legale weg wensen te doen.

Verzoekers proberen met andere woorden het nodige te doen om een verblijfsrecht te bekomen voor haar en haar minderjarige kinderen. Deze bekommernis is geenszins verkeerd en hun drijfveer hierin is duidelijk: het kunnen samen zijn om zo hun duurzame relatie en hun gezinsleven verder te kunnen opbouwen!

Het verkrijgen van het verblijfsrecht is dus nooit de doelstelling geweest!

Evenwel is dit verblijfsrecht wel nodig om samen hier hun gezinsleven te kunnen leiden.

Het verblijfsrecht dient hier bijgevolg als middel om een gezinsleven te kunnen hebben en niet als doel.

Inmiddels zijn verzoekers evenwel inmiddels meer dan één jaar gehuwd en hebben zij reeds heel veel tijd met elkaar doorgebracht. (STUKKEN 20 – 22)

Zij wonen samen onder één dak op vast adres te 2250 Olen, (...) (STUK 17)

Zij vormen de facto een hecht gezinnetje en zijn derhalve zeer gelukkig met elkaar!

Verzoekers brengen hun getuigenverklaringen bij onder stuk 23. (STUK 23)

Zij kunnen dan ook niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing, daar het allesbehalve om een schijnhuwelijk gaat!

15. Verwerende partij heeft aldus het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en feitelijkheden (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Tevens heeft verwerende partij artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden, door verzoekers op geen enkel moment de kans te geven om bijkomende bewijsstukken bij te brengen!

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR). Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekster en haar minderjarige kinderen niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu zij de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende aantonen aangezien de rechtsgeldigheid van het Surinaams huwelijk niet aanvaard wordt. Daarbij verwijst verweerder naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 20 februari 2024, gesteund op het negatief advies van het parket van Turnhout van 14 februari 2024, om het Surinaams huwelijk niet te erkennen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster diende op 2 oktober 2023 in eigen naam en in naam van haar twee minderjarige kinderen een aanvraag tot gezinshereniging in met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in functie van haar Belgische echtgenoot. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, dat volgende familieleden van een statische Belg het recht op gezinshereniging kunnen openen:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Ter staving van het huwelijk – en dus de verwantschapsband – legt verzoekster een Surinaamse huwelijksakte neer die betrekking heeft op een huwelijk dat in Suriname werd afgesloten op (...) maart 2023. *In casu* beslist verweerder de rechtsgeldigheid van dit huwelijk echter niet te erkennen omdat het huwelijk enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster en haar kinderen. Ter ondersteuning van deze bevinding verwijst verweerder naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Olen van 20 februari 2024, gesteund op het negatief advies van het parket van Turnhout van 14 februari 2024. Hij wijst er daarbij op dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds aan verzoekster werd overgemaakt waardoor verzoekster aldus kennis heeft van de inhoud ervan.

Aangezien het *in casu* om een Surinaamse en dus buitenlandse huwelijksakte gaat, is artikel 27, §1 van het WIPR van toepassing. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 van het WIPR waar op grond van artikel 27 van het WIPR op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Verweerder is in dit geval de administratieve overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijf van meer dan drie maanden op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de *zgn.* conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, zijnde het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Verweerder kan desgevallend met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij van oordeel is dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende verweerder, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, §1 van het WIPR inhoudt. De Raad dient op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR verweerder niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van het parket van Turnhout en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Olen.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk blijkt uit de bestreden beslissingen dat verweerder het huwelijk weigert te erkennen omdat uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en na onderzoek van het parket, blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het negatief advies van het parket van Turnhout van 14 februari 2024 bevindt zich tevens in het administratief dossier.

Verzoekster is het echter oneens met de gemaakte beoordeling van verweerder. Ze wijst op het feit dat zij bewijzen van samenwoning heeft voorgelegd doch ze gaat eraan voorbij dat verweerder op niet-kennelijk onredelijke noch foutieve wijze heeft vastgesteld dat het loutere feit dat verzoekster en haar kinderen met de referentiepersoon samenwonen niet doet getuigen van een gezinsleven. Het moet immers gaan om een oprechte relatie. Evenwel heeft het onderzoek van het parket uitgewezen dat het huwelijk dat verzoekster met de referentiepersoon is aangegaan geenszins is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster en haar kinderen. Met een verwijzing naar het gegeven dat zij gehuwd is, zij samenwoont, er geldverzekeringen aan haar waren verstuurd toen zij nog in Suriname woonde, er regelmatige contacten werden onderhouden, er foto's van het huwelijk worden voorgelegd, dat de vader van haar minderjarige kinderen de toestemming heeft gegeven aan de kinderen om in België te verblijven, dat verzoekster nooit eerder een verblijfsaanvraag heeft ingediend voor België of een andere EU-lidstaat, alsook het voorleggen van een huur- en arbeidsovereenkomst, toont verzoekster niet aan dat verweerder – gelet op de concrete vaststellingen zoals die blijken uit het onderzoek van het parket - enig dienstig element veronachtzaamd heeft waardoor de in de bestreden beslissingen gegeven motivering niet als afdoende kan worden beschouwd om verzoekster en haar kinderen het verblijf te weigeren. Waar verzoekster stelt dat verweerder heeft nagelaten de voorgelegde bewijzen op een zorgvuldige en grondiger wijze te onderzoeken, slaagt ze er niet in dit met enig concreet verweer aannemelijk te maken. Ook de subjectieve overtuiging van verzoekster dat de enige reden waarom zij haar aanvraag heeft ingediend gelegen is in de gezamenlijke beslissing om hun leven hier in België samen verder uit te bouwen kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat het in wezen gaat om een schijnhuwelijk met het enige oogmerk het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster en haar kinderen.

Verzoekster betoogt in essentie dat de beoordeling inzake haar huwelijk niet correct is en betoogt dat haar samenwoning en de contacten die zij had en heeft met de referentiepersoon wel degelijk de intentie tot het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap aantoonen. De Raad stelt aldus vast dat de kritiek

van verzoekster in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk weldegelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit haar betoog blijkt duidelijk dat verzoekster in essentie de vaststelling van verweerder van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de Surinaamse huwelijksakte betwist. De Raad wijst erop dat verzoekster deze weigeringsbeslissingen kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, *in casu* de familierechtbank (zie artikel 27, §1 van het WIPR *juncto* artikel 572*bis* van het Gerechtelijk Wetboek). De Raad heeft verder geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat verweerder *in casu* ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (*cf.* RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Een schending van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het familiaal leven van verzoekster: in het bijzonder heeft zij een Belgische echtgenoot!

2. In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de

zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon in de zin van artikel 8 EVRM.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoekster én van haar gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor staten om een huwelijk *ipso facto* te erkennen (cf. EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (‘lawful and genuine marriage’, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

Nu het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit (vermeende) gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN